

V Japonsku žije poměrně velký počet lidí, kteří ztratili kontakt s okolním světem a žijí v izolaci od společnosti. Míra jejich izolace je různá - někteří z nich jsou schopni jít občas ven a v menší míře komunikovat, někteří chodí ven pouze v noci a nekomunikují téměř vůbec, jiní nikdy nevycházejí ze svého pokoje. Toto období, kdy se člověk drží v soukromí a neúčastní se vůbec žádných, nebo jen velmi málo společenských činností, u nich může trvat několik měsíců, ale i mnoho let.

V Japonštině se tento fenomén nazývá hikikomori, což by se dalo volně přeložit jako "stažení se do ústraní". Do Angličtiny bývá slovo hikikomori obvykle překládáno jako "social withdrawal", ale častěji bývá ponecháno v Japonštině. V této práci se přikláním k možnosti slovo nepřekládat a budu jej tedy používat v jeho originální verzi - hikikomori.

Slovo hikikomori je složeno z části hiki, která v tomto spojení znamená "stažení se" a komori, která odkazuje na "uchýlení se do ústraní", které bylo tradičně spojeno se životem mnichů, kteří se oddávali meditaci v odlehlém klášteře, samurajů cvičících na místě vzdáleném zraku lidí a podobně. Důležitá je skutečnost, že hikikomori není jméno psychické nemoci či poruchy. Je to označení situace, ve které se člověk nachází, a také člověka, který se v dané situaci nachází, a v tomto smyslu je budu používat i v této práci.

Hikikomori je velice komplikovaný problém, jehož příčiny sahají do mnoha oblastí a nelze je tedy jednoznačně určit a objasnit. Svojí povahou však odhaluje mnoho o současném stavu japonské společnosti, a právě to je důvod, proč jsem si toto téma vybrala. Odchylka od běžného stavu věcí vždy nejlépe vypovídá o celkové situaci.